RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.702 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 2 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het op 13 januari 2009 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn.

Op 4 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 13 januari 2009 ter kennis werd gegeven en gemotiveerd is als volgt:

> *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*
> *Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Frans zouden spreken, vele vrienden zouden hebben, de zoon naar school gaat, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.*
> *Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.*
> *De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.*
> *Het feit dat haar zoon hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat eert scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs dat niet In het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien heeft betrokkene het schoolbezoek van haar kind doelbewust laten plaatsvinden in illegaal verblijf.*
> *Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.*
> *De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."*

Op 13 januari 2009 wordt de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

> *"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst documenten (art. 7 al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980).Niet in het bezit van een geldig visum. Haar zoon dient haar te vergezellen. Beslissing van Algemene Directie Vreemdelingen-zaken van 15.12.1980."*

3. Onderzoek van het beroep.

2.1. De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel naar haar tweede middel. Gezien de samenhang tussen beide middelen worden zij behandeld als zijnde een enig middel.

In een enig middel voert de verzoekende partij de *"Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"* en *"De onjuiste gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991"* aan.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een bestuurshandeling uitmaakt die overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering moet worden gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetgeen in casu volgens de verzoekende partij niet gebeurd is. Zij stelt dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg vormt tegen willekeur en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. De verzoekende partij haalt aan dat dit principe eveneens in de grondwet werd opgenomen onder artikel 149 Gw. Zij voert aan dat de betwiste motivering niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal volgens de verzoekende partij blijken uit de hierna

opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing. In haar verzoekschrift verwijst zij naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2008 en citeert onderdelen uit de bestreden beslissing aangaande de scholing van haar zoon en elementen betreffende haar integratie als motivering voor het onontvankelijk verklaren van haar aanvraag. De verzoekende partij betoogt dat de Raad van State in het verleden reeds geoordeeld heeft dat het feit dat een kind schoolgaand is in ons land wel als voldoende reden kan ingeroepen worden om de aanvraag om machtiging tot verblijf in ons land in te dienen.

2.3. De verwerende partij stelt dat het middel van de verzoekende partij niet dienstig is. Zij betoogt dat de bestreden beslissing uitgebreid ingaat op alle elementen die werden aangebracht in de aanvraag om machtiging tot verblijf en verwijst hierbij naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verwerende partij op welke gronden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en dat de verzoekende partij met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing een vorm van rechtsmisbruik uitmaakt, stelt de verwerende partij dat de scholing van de zoon van de verzoekende partij plaatsvond in illegaal verblijf en dat die scholing geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en dus in het land van herkomst kan verkregen worden. De verwerende partij betoogt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden zodat die scholing niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de overheid geen belang heeft bij de bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat het de taak is van de overheid om toe te zien op de naleving van de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet pertinent acht, benadrukt de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De rechtspraak van de Raad van State die de verzoekende partij aanhaalt werd volgens de verwerende partij onvoldoende uiteengezet om van toepassing te kunnen worden geacht. Zij stelt eveneens dat de loutere vermelding van die rechtspraak geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen en de bestreden beslissing niet doet wankelen. De verwerende partij betoogt dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en dat het middel niet ernstig is.

2.4. Waar de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aanvoert, heeft artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig visum en dat haar zoon haar dient te vergezellen. De motieven van beide bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis

van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel vast te stellen dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.5. De verzoekende partij voert aan dat de motivering onjuist, gebrekkig en ontbrekend is. Uit haar betoog blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Krachtens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2008 heeft de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangevoerd:
- integratie: de verzoekende partij heeft lessen Frans gevolgd en kan zich goed uitdrukken in Frans, ze heeft vele vrienden, haar zoon heeft zijn diploma lager onderwijs behaald en is leerling aan een school, hij is heel gemotiveerd en is een fijne jongen in de klas;
- proportionaliteit: de verzoekende partij verplichten haar aanvraag in te dienen in haar land van herkomst betekent een groot disproportioneel nadeel voor haar en haar zoon en brengt geen enkel voordeel voor de Belgische Staat met zich mee in vergelijking met het immense nadeel voor de verzoekende partij en haar zoon;
- schoolgaande kinderen: volgens de Raad van State kan het feit dat kinderen schoolgaand zijn aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing heeft over deze aangevoerde elementen geoordeeld:
- wat betreft de integratie stelt de bestreden beslissing dat de elementen betreffende de integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en dat deze elementen de gegrondheidsfase betreffen en eventueel het voorwerp van een onderzoek conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet kunnen uitmaken;
- uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden, niets verhindert de verzoekende partij zich te schikken naar de in voege zijnde wetten betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied meer bepaald de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf;
- het feit dat de zoon van de verzoekende partij hier naar school gaat is geen buitengewone omstandigheid nu zij niet aantoont dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, noch dat deze scholing gespecialiseerd onderwijs behoeft dat niet kan verkregen worden in het land van herkomst; de verzoekende partij heeft ervoor gekozen het schoolbezoek van haar zoon in illegaal verblijf te laten doorgaan.

De bestreden beslissing houdt in dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die de verzoekende partij vrijstelt van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit haar land van herkomst (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122). De verzoekende partij weerlegt dit motief niet.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat de Raad van State in het verleden reeds geoordeeld heeft dat het feit dat een kind schoolgaand is in ons land wel als voldoende reden kan ingeroepen worden om de aanvraag om machtiging tot verblijf in ons land in te dienen.

De Raad merkt op dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat een scholing voor haar kind niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De scholing van het kind behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien was de opleiding van het kind in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing om diens ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verzoekende partij wist trouwens dat deze scholing plaatsvond in illegaal verblijf nu zij het Rijk is binnengekomen zonder in het bezit te zijn van

een geldig visum. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt te worden dat het de verzoekende partij is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De Raad merkt bovendien op dat de verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest van de Raad van State van 11 maart 2003 niet dienstig is, aangezien zij nalaat om het nummer te vermelden waardoor het voor de Raad niet mogelijk is om de inhoud van dat arrest na te gaan.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.6. Voor het overige voert verzoeker geen grieven aan, ook niet tegen het genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
T. LEYSEN.	**M. BEELEN.**